PENSEO

N-ro 316

feb. / 2018

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 29-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

Trairado

Dum la vojaĝo de l' vivo
multaj estas trompitaj
de la ruzeco de l' pado,

Ĉar la vojo estas longa:
ĉiam transiranta supren,
ĉu oni volas aŭ ne.

Tamen, vojeto mallonga
estas negrava detalo,
kvazaŭ tranĉo de l' sorto.

Oni bezonas trairi
la tutaĵon de la vojo;
ĉu en sonĝoj de flugo,
aŭ eble inter la dornoj,
kiuj minacas l' irejon.

Pasaĝeroj de l' eterno,
ni estas vagantaj lumoj,
al ĉiel' aŭ infer' strebe.

Juiz de Fora, 07/12/2017

Memadoro

La animo de la poeto tediĝas de la amaskomunikilaj rakontoj, de la potencigo de banalaj egooj, kiuj fariĝas reĝoj dum senfinaj dek kvin minutoj da famo.

En ĉi tiu serĉo pri la rolo de protagonisto, ĉiuj havas ion tre gravan por diri proze kaj verse. En la galimatio de lumĵetiloj, la volupto de videbleco estas la plej arda deziro.

Rio, 14/12/2017.

Banala intrigo

Ene de la bobelo,
l' okul' gvatas la mondon
de ĉiu, kiu sin elmontras
en sia feliĉa kokono.

Kaj l' okul' tre fieras
ĉar ĝi povas havigi al si
tiom da aferoj!

Juiz de Fora, 18/01/2018.

Hans-Georg Kaiser (Germanujo)

Laŭ ĉiesplaĉo

La patro kun la juna filo
azenon portis al foiro.
La patro en la selo sidis,
la filo la azenon gvidis.

Survoje venis hom' renkonte,
kaj tre indignis: "Estas honte!

Jen viro en la sel’ komforta,
dum marŝas la infan’ malforta.”

La patro, je l’ indigna voĉo,
sin savi volis de riproĉo,
de la azeno do descendis
kaj rajdi sian filon sendis.

Sed ree venis hom’ renkonte,
kaj tre indignis: “Estas honte!
Jen knabo en la sel’ komforta,
dum marŝas la aĝul’ malforta.”

La knabo, je l’ indigna voĉo,
sin savi volis de riproĉo,
do saltis de l’ azena dorso.
Nun ambaŭ marŝis, sen rimorso.

Sed venis homo, miris multe,
kaj kriis：”Vere, estas stulte!
Dum vi lacigas vin per marŝo,
promenas la azen’ sen ŝarĝo.”

Do, kion fari? Patro, filo
demandis sin kun maltrankvilo.
Interkonsilis kaj decidis:
Nun ambaŭ en la sel’ eksidis.

Sed ree venis hom’ renkonte,
indignis ege: “Estas honte!
Sur povra besto ŝarĝ’ duobla!
Fi, kia kruelec’ malnoblaj!”

La du, en malesper’, per ŝnuroj
l’ azenon ligis ĉe la kruroj,
kaj ĝin per stango traŝovita
plu portis kun klopodo ŝvita.

Sed venis hom’ kaj ĝis eksceso
ridante kriis: “Jen frenezo!
Azenon vivan oni portas!
Ho ve, mi de ridego mortas!”

La patro diris al la filo:
“Mi estas vere sen konsilo:
Ĉu la azenon do mortigi,
aŭ nin ĉe kol’ sur branĉon ligi?”

adaptita el Ezopa saĝo de Kolomano Kalocsay

la originala poemo de Kalocsay:

65. LAŬ ĈIES PLAĈO

La patro kun la juna filo
azenon portis al foiro.
La patro en la selo sidis,
la filo la azenon gvidis.

Survoje venis hom’ renkonte,
kaj tre indignis: “Estas honte!
Jen viro en la sel’ komforta,
dum marŝas la infan’ malforta.”

La patro, je l’ indigna voĉo,
sin savi volis de riproĉo,
de la azeno do descendis
kaj rajdi sian filon sendis.

Sed ree venis hom’ renkonte,
kaj tre indignis: “Estas honte!
Jen knabo en la sel’ komforta,
dum marŝas la aĝul’ malforta.”

La knabo, je l’ indigna voĉo,
sin savi volis de riproĉo,
do saltis de l’ azena dorso.
Nun ambaŭ marŝis, sen rimorso.

Sed venis homo, miris multe,
kaj kriis：”Vere, estas stulte!
Dum vi lacigas vin per marŝo,
promenas la azen’ sen ŝarĝo.”

Do, kion fari? Patro, filo
demandis sin kun maltrankvilo.
Interkonsilis kaj decidis:
Nun ambaŭ en la sel’ eksidis.

Sed ree venis hom’ renkonte,
indignis ege: “Estas honte!
Sur povra besto ŝarĝ’ duobla!
Fi, kia kruelec’ malnoblaj!”

La du, en malesper’, per ŝnuroj
l’ azenon ligis ĉe la kruroj,
kaj ĝin per stango traŝovita
plu portis kun klopodo ŝvita.

Sed venis hom’ kaj ĝis eksceso
ridante kriis: “Jen frenezo!
Azenon vivan oni portas!
Ho ve, mi de ridego mortas!”

La patro diris al la filo:
“Mi estas vere sen konsilo:
Ĉu la azenon do mortigi,
aŭ nin ĉe kol’ sur branĉon ligi?”

Paulo Silas (Brazilo)

Malliberigi

Ŝancelvagante sub elektorajt’ altruda,
Bruston malfermis kaj konsentis
Kun fort’ ekstera, kiu intencis
La koron premi per devligitec’ insulta.

Pentrist’ nenion volis plu pentri,
Ĉar form’ linia rabis lokon de bel’ kurba.
Kaj la Scienc’ malpaciencis:
Uzeblo gravis pli ol paŝ’ al nivel’ supra.

Sincer’ surplace tiutempe vane pledis
Por plenumiĝo de Justec’, en kiu kredis
Nenies penslogik’ normala.

Memorteni devas do almenaŭ l’ idealon,
Ke la venontaj progrescikloj de l’ Homaro
Ne baru la Liberon karan.

Reveno

Mi stumblis kaj falis de sur l’ evoluŝtupo.
En akvoj pasintaj, refoje mi baraktis.
Ne pro aliula! Pro mia propra kulpo!
Se supren-suben la medi’ min tiel traktis.

En mar-mallumo, dilatiĝis la pupiloj.
Kun skvamoj kaj brankoj, kun vosto kaj
naĝiloj...
Unuaj stadioj min logis retropaŝi
Profunden por iri sekreton ĉi malkaŝi:

De kiam, la bazaj partikloj kuniĝis lerte
Kaj donis formon al la universo tuta.
Kaj kie kaj kiu elkovis plej diskrete,

Ke pelis la homojn ĝis tiu debat’ akuta,
Ĉu ilin kreis la principo vortpotenca
Aŭ multvaria vivkruciĝo tre intensa.

Mori (Usono)

AFORISMe (28)

Antaŭ la Kunkuŝo
pensu pri
akuŝo.

***

Pri la krimoj de
kruelaj despotoj
respondecas ankaŭ

stultaj patriotoj
kaj indiferentaj idiotoj.
***
Pri pano de
stultuloj onidire
zorgas Dio
sed saĝulo mem zorgu
pri sia pano kaj ĉio.
***
Nur kanajloj
kaj friponoj
kaj stultaj patriotoj
submetas sin
je la servo de
despotoj.
***
Zorgi pri
pureco de la naturo
kaj sano de la tero
estas la plej nobla
afero.
***
Muro
inter domoj
estas bona,
sed malbonas
muro inter homoj.
***
Homo al kiu mankas
laboro kaj pano
facile submetas sin
je la servo de tirano
kaj onidire ; Satano.
***
Mizero
estas la ĉefa kialo
de krimoj kaj bataloj
sur la tero.
***
La ununura bona
batalo
sur la tero
estas batalo kontraŭ
maljusto kaj mizero.

***
Kie vivrimedo
por ĉiu homo
estas sufiĉa
tie ĉiu homo
estas feliĉa.
***
Zorgu
pri vi
kaj via najbaro
kaj la cetero
de la homaro.
***
Konduti pace
kun malamiko
estas la plej saĝa
politiko.
***
Saĝa politikisto
parolas pace
kaj la malsaĝa
parolas minace.
***
Tiuj, kiuj interbatalas
pro Dio
fakte batalas
pro nenio.
***
Tiuj, kiuj kredas
je afabla Dio
kial do kondutas
kiel skorpio?
***
Azeno
pli rapide lernas
de sia eraro
ol homo
de sia misfaro.
***
Libero kaj prospero
estas por popolo
kun saĝo kaj kuraĝo
popolo malkuraĝa
vivas mizere

en kaĝo.
***
Religio
kiu ne devigas
homon esti pacema
kaj afabla
estas afero diabla.
***
Kie ĉiu homo zorgas
nur pri sia ĉapo
tie estas sekura
nenies kapo.
***
Dio de despotoj
kaj torturistoj
kaj teroristoj
kaj ...
skorpio
ne estas mia Dio.
***
Homo kies grandeco
dependas de lia mono
aŭ posteno
envere ne estas
granda persono.
***
Ĉu ĝojo kaj prospero
aŭ sufero kaj mizero
sur la tero?
Jen la plej urĝa
pripensinda afero?
***
La plej grava
parto de libereco
estas libereco de
penso kaj menso.
***
Sekureco
kaj libereco de
parolo
estas la bazaj rajtoj de
popolo.
***
Homoj

kun la cerbo
de paseroj
ofte decidas pri
gravaj aferoj.
***
Idiotoj ne mankas
sur la tero
ĉar pensado estas
malfacila afero.
***
Kial homoj ne povas
vivi kiel kolomboj
sen armiloj,
senbomboj!?
***
Sen stultaj politikoj
ĉie homoj kunvivus
pace,
samkiel amikoj.
***
Saĝaj homoj
voĉdonas
por saĝaj patriotoj
por la ceteraj
kandidatoj
voĉdonas idiotoj.
***
Homo
estas pacema
kiel kolombo
sed nur en la tombo.

Shu Ting

Al kverko

se vin ja amus ja mi,
mi malkiel la kampsid’ rampanta,
pavus pere de branĉaro alta de vi.
se vin amus ja mi,
mi ne imitus am-avidan birdon
kiu gurdas amon al la verda ombro per enua la ari’.
jen mi estu fonto
mi tutjare sendas friskan la konsolon al vi
aŭ mi estu montopint’ apika
por pliigi vian alton kaj imponon
eĉ sunlumo
eĉ printempa pluvo
ne, ĉi tio ĉio ne sufiĉas!
Mi ja devas esti kapokujo apud vi
kreski unu apud la alia
kun radikoj niaj interplektiĝantaj sub la tero
kun folioj niaj intertuŝantaj en nuboj
ĉiufoje je ventblovo
ni salutas unu al la alia
sed neniu nian lingvon konas
vi posedas bronzajn branĉojn sur la fera trunko,
jen similajn al ponard’ kaj glavo
kaj al halebardo
dum mi havas ruĝajn grasajn florojn
similajn al pezaj veoj
kaj al bravaj torĉoj
Kune ni dividas fridan fluon, ventan tondron, fulmofajron
ankaŭ ni kunĝuas nubnebulon, brumon, ĉielarkon
kvazaŭ ni nin apartigus ĉiam
sed dumvive ni interligiĝas
Tio estas vera amo
tie ĉi troviĝas fideleco:
ne nur vian korpon amas mi
sed ankoraŭ vian persistecon kaj la teron sub vi.

elĉinigis **Mandio (Ĉinujo)**

Wally du Temple (Kanado)

Tagnokte

Mi ofte havas samajn ideojn.
Ĉu arboj maltrankviliĝas
Kiam la samaj ventoj trablovas
Iliajn verdajn kapojn
Tagnokte?

La brasiko

En ĝardeno kion faras vi brasiko?
Ignoras limakojn ĉar vi kaŝas kapon?
En verda osteca ŝelo de testudo?
Ĉu por aktori faris vi karapacon?

Kaj gratas la grundon por demeti ovojn
El sino via, de ventro tro volupta.
Finu nun viajn teatrajn seksoprovojn!
Idoj pretas rampi por marnaĝo nupta.

La florbrasiko

La florbrasiko plenigas palan cerbon
Per sekretaj la seksvivoj de ĉiaj
Plantoj ; pri fruktiĝaj klaĉoj plej
diversaj.
Skribas kuratore en karnecan lobon
Notas verdajn fantaziojn, fiorgiaj
Volvas node en pensigaj vegetkodoj
Sekuro de amoroj en grizaj faldoj,
Pro mitozosporaj perfid-fungoj fiaj.
Nesekse reproduktiĝantaj spionoj.
Sub grunda policanaro de ĝardenoj.

La karoto

Ĉu ni punu seksvoremajn la karotojn
Kiuj fikas arde teron sen permesojn
Firme, rigide, per daŭraj plonĝaj agoj
Dum ĉiaj la someraj varmegaj tagoj
Ili emas terpatrinon plezurigi
Neniam pensas reagon pridemandi.
Ĉu ni boris bone? Ĉu ni faru plie?
La Terpatrinon homoj perfortas scie.
Senkulpa karoto laŭnaturas pie.

La cepo

La cepo amas sin ĉirkaŭbrake
Premas amore ĉiutavole.
Diafane ĝia haŭto urĝas.
Pli profunde,pli profunde volas
La cepo vokalumas sensone
Dum O,o,oj,oj etumas globe
Ĝis travidebla koro plej amata
Aperas kiel punkto ‘Omega’.
Se Evo manĝis biblie cepon
Anstataŭ diable tian pomon
Ĉu estus malpli da homaj ploroj
Pli da amoroj aŭ homaj gloroj?

Ivaniĉka Maĝarova (Bulgario)

La gravediĝo kaj
l’ naskiĝo? La vivo
havas gravecon.

Mildaj manplatoj
petas. Nokto solecas.
Mankas lampiroj.

Belaj memoroj –
trezoro de la koro
malrapide mortas.

Soleca grilet’
venis al mi gaste. Kaj
ni trinkis kafon.

Sero (Ĉinujo)

Dankemon

Dankemon
al gepatroj miaj
kiuj liveris al mi
ŝancon lerni en lernejo
eĉ dum malfacila tempo.
Dankemon
al miaj instruistoj,
kiuj donis al mi
sciojn kaj kuraĝigon

ĉe l’ turnopunkto de l’ vivvojo.
Dankemon
al miaj fratoj,
kiuj ĉiam donas
al mi helpojn kaj zorgemon
dum mia tuta vivo.
Dankemon
al lernantoj miaj,
kiuj alportas al mi
sincerecon kaj ĝojon.
Dankemon
al tiuj, kiuj min helpis
en konkero super malfaciloj.
Dankemon
al tiuj, kiuj min vundis
kaj lernigis al mi,
kion mi devas plej alte taksi.

Zhuangzi (369-286 a.K)

Zhuangzi

ĈAPITRO DEKDUA

La ĉielo kaj la tero

§12-12

Kiam Men Wugui kaj Chizhang Manji rigardis la defiladon de la armeo de la reĝo Wu, Chizhang Manji diris:

“La reĝo Wu estas malsupera al la reĝo Shun. Jen kial li estas reduktita al la uzo de forto.”

“Sed,” demandis Men Wugui, “ĉu la reĝo Shun ekregis en la tempo, kiam la mondo estis en bona ordo aŭ jam en malordo?”

“Se tiam ĉiuj en la mondo deziris, ke la mondo estu en bona ordo, kial ili devus elekti Shun kiel sian reĝon? Ordigante la mondon, la reĝo Shun estis kiel kuracisto preskribanta medikamenton kontraŭ tinio. Peruko estas bezonata tiam, kiam oni kalviĝis, same kiel kuracisto estas bezonata tiam, kiam oni malsaniĝis. Li estis ankaŭ kiel sindona filo, kiu, kun deprimita mieno, estis alportanta medikamenton al sia patro. Sed la saĝulo hontus agi eĉ tiele (ĉar li povas fari nenion, por evitigi al sia patro la malsanon — trad.).

“En la mondo, kie regas la Taŭo, oni ne honoras saĝajn homojn, nek enoficigas talentulojn. La regantoj superregas kiel la supraj branĉoj de arbo, kaj la popolo estas tiel libera, kiel cervoj en la sovaĝejo. La popolo estas justa, sed oni ne scias, kio estas la justeco. La popolo estas humana, sed oni ne scias, kio estas la humaneco. La popolo estas honesta, sed oni ne scias, kio estas la honesteco. La popolo tenas sian parolon, sed oni ne scias, kio estas la fidindeco. Ili estas simplanima kaj helpema, sed oni ne scias, kio estas la bonkoreco. Tial iliaj agoj lasas neniajn postesignojn, kaj ilia historio ne estas transdonita al la posteuloj.”

La sindona filo, kiu ne flatas siajn gepatrojn, kaj la lojala ministro, kiu ne humilaĉas al sia regnestro, ja havas la plej bonan virton de filoj kaj ministroj respektive. Se filo aprobas ĉion, kion liaj gepatroj diras, kaj laŭdas ĉion, kion liaj gepatroj faras, oni diras, ke li estas filo malinda. Se ministro aprobas ĉion, kion lia regnestro diras, kaj laŭdas ĉion, kion lia regnestro faras, oni diras, ke li estas ministro mallojala.

Kaj tamen oni ne scias, ĉu la ĝenerala opinio devas esti ĝusta. Fakte estas, ke tiuj, kiuj konsentas kun ĉio, kion la ĝenerala opinio aprobas, kaj laŭdas ĉion, kion la ĝenerala opinio laŭdas, ne estas rigardataj kiel flatuloj.

Ĉu do la ĝenerala opinio estas pli respektinda, ol la gepatroj? Ĉu do la ĝenerala opinio estas pli honorinda, ol la regnestro? Se oni nomos nin flatuloj, ni certe eksplodos de kolero, kaj tamen, en efektiveco, ni ja flatas la homojn kaj penas plaĉi al ili per ridetoj kaj belaj vortoj dum la tuta vivo sen ke oni nin riproĉus. Bele vestitaj kaj ornamitaj, prenante ŝajnigitajn pozojn kaj ridan mienon, ni penas flataĉi la tutan mondon, kaj ni tamen ne rigardas nin kiel flatulojn. Kiel stultaj ni estas! Se ni konscias, ke ni mem estas stultaj, ni ankoraŭ ne estas homoj plej stultaj; se ni konscias, ke ni estas konfuzkapaj, ni ankoraŭ ne estas homoj plej konfuzkapaj. Tiuj, kiuj estas la plej konfuzkapaj, neniam senigos sin je sia malklarmenseco dum la tuta vivo; tiuj, kiuj estas la plej stultaj, neniam fariĝos inteligentaj dum la tuta vivo.

Kiam tri homoj kune promenas kaj unu el ili estas konfuzkapa, ili povos atingi sian celon, ĉar nur unu estas malklarmensa. Kiam tri homoj kune promenas kaj du el ili estas konfuzkapaj, ili laciĝos de marŝado kaj ne povos atingi sian celon, ĉar la plimulto el ili estas malklarmensa. Kvankam mi scias la celon, tamen mi ne estas sufiĉe forta, por doni helpon al la aliaj. Kiel bedaŭrinde!

La vilaĝanoj ne povas kompreni la grandan muzikon, sed la popularaj kantoj, kiaj estas *Rompante Salikan Branĉeton* kaj *Brilkolora Floro* elvokas ridegon ĉe ili. Tial altaj paroloj ne restas en la koro de la ordinaraj homoj, kaj granda vero ne povas esti elparolata de ili, ĉar superregas nur vulgaraj paroloj.

En la nuna tempo la homoj en la tuta mondo estas konfuzitaj. Kvankam mi scias la direkton, kiel do mi, konfuzita, povus atingi la celon? Scii, ke io estas nefarebla, kaj tamen persisti en sia farado — jen ankoraŭ alia konfuzaĵo! Sekve estas preferinde forlasi la pensadon. Se mi ne plu pensos pri tio, tiam neniu dividos mian malĝojon!

§12-13

Kiam malbela virino naskas infanon en la noktomezo, ŝi tuj venigos lampon por rigardi kun la timo, ĉu ĝi estus ŝia bildo.

§12-14

Oni segis la trunkon de centjara arbo por fari el ĝi oferajn vazojn, kiujn oni pentras en verda kaj flava koloroj, dum la stumpo restas en la fosaĵo. Se ni komparas la oferajn vazojn kun la stumpo en la fosaĵo, la unuaj estas belaj kaj aprezataj kaj la dua estas malbela kaj neglektata, sed estas egale, ke ambaŭ perdis sian denaskan naturon. Se ni komparas la rabiston Zhi kun Zeng Can kaj Shi Qiu, iliaj kondutoj estas malsamaj, sed ili ĉiuj perdis sian denaskan naturon.

La perdo de la denaska naturo okazas en kvin manieroj. Unue, la kvin koloroj konfuzas la okulojn kaj ilin malakrigas. Due, la kvin muzikaj sonoj konfuzas la orelojn kaj ilin malakrigas. Trie, la kvin odoroj konfuzas la nazon kaj ĝin ŝtopas. Kvare, la kvin gustoj malpurigas la buŝon kaj difektas la gustumadon. Kvine, deziro kaj maldeziro malkvietigas la menson kaj malbonigas la naturon. Tiuj ĉi kvin malbonoj estas katastrofoj damaĝantaj la homan denaskan naturon. Tamen la filozofoj Yang Zhu kaj Mo Di konkure ĉasas ĉi tiujn malbonojn kaj disputas inter si pensante, ke ili ambaŭ estas pravaj kaj jam atingis ion. Se ĉiu el ili estas katenataj de sia atingo, ĉu ni povus nomi ĝin "atingo"? Se tio povas esti konsiderata kiel "atingo", ankaŭ la enkaĝigitaj turtoj kaj strigoj povas esti rigardataj kiel ion jam atingintaj. Krome, deziroj kaj maldeziroj, sonoj kaj koloroj jam plenigas kiel brulpajloj ilian menson; plumornamitaj ĉapoj, regnoficistaj tabuletoj kaj longaj zonoj jam katenas ilian korpon. Kun brulpajlo interne kaj ligŝnuroj ekstere, ili pensas, ke ili jam atingis ion tiam, kiam ili estas en streĉa ligiteco. Tiuokaze

ankaŭ la krimulo kun siaj brakoj ŝnurligitaj sur la dorso kaj kun siaj fingroj en tortura premilo, kaj la tigro kaj la leopardo enfermitaj en sako antaŭ ol esti enmetitaj en kaĝon, povas esti rigardataj kiel ion atingintaj.

elĉinigis

Wang Chongfang (Ĉinujo)

Ĉineske

Jadranka Miric (Serbujo)

Aŭtuna vidaĵo

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Aŭtuna
posttagmeza hor'
Malheliĝas ĉielo.
Pro fulmo timiĝas kor'.
Birdoj flugis for.
.
Aŭtuna
ŝtormeto kurtas.
Trompas nin aĉa veter'
Homoj sin varme vestas
kaj fi lamentas..

Videblas
pluvofloketo.
Ĉielo kvietiĝis
Jen, kuranta hundeto
laŭ stratvojeto.

Krepusko
iĝas viola.
Post suna aperado
eĉ tero iĝas mola.
Nur vi, ve, sola.

Oriĝas
ŝprucofontano.
Sunsubiro nestis sur
la pinto de kaŝtano.
Sur ŝtipo pano.

Yanke (Ĉinujo)

Neĝkovrita vilaĝo

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

La neĝo
flirtas leĝere
super soleca vilaĝ'
falas, falas libere
ŝajne fabele.

Ĝi kovras
per blanka reto
la teron ankoraŭ ne
dormantan en kvieto
sub vent-baleto.

Ĝi estas
neĝo favora
al novjara rikolto
sub homa fervora
peno labora.

Lamplumo
brilas endome.
Oni babilas varme
pri laborplan' laŭtsone
senfanfarone.

Imagas

ili libere
al si l' scenojn de l' rikolt'
profitdona espere
abunda vere.

Pleniĝas
etoso varma
en domoj de l' kampuloj
kun parolfluo svarma,
promeso ĉarma.

Jam ili
forgesas vere
neĝofalon flirtantan
kaj malvarmon ekstere
ja enaere.

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).*

Eto (Ĉinujo)

Bruema urbo

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

Bru'
l' urba sonas en enu'
ĉiame
je nia malĝu'.

Hup'
sonoras de aŭta grup'—
jen vere
orelpika kulp'.

Muĝ'
buldoza en takta urĝ'
navedas
kvazaŭ en kur-fuĝ'.

Kri'
reklama kun energi'
laŭtegas
por onia sci'.

Jen
urb' la tuta dronas en
strangola
voĉbrua ĉagren'.

Vivovojo

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

Viv'
estas ari' de kreiv'
en aer'
fluganta en driv'.

Mi,
ludanto de l' melodi',
ĝin plektas
laŭ mia raci'.

Flu'
ĝi estas kun ĝoja bru',
libere
forkure kun ĝu'.

Vel'
mi estas sur la river'
zorganta
jen pri onda pel'.

Fort'
vi estas en mia sort',
mi de vi
dependas ĝis mort'.

Kor'
mia de l' korpa motor'
vi estas

sen ajna langvor'.

Se
ĝi daŭras sufiĉe tre,
progresas
mi ja sen pane'.

*Deskses-Silabo: ĉina fiksforma poemo el kvar versoj de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xa (x=senrima)

Anna Maŝarova

Pri Irena kaj hunda renkontiĝo

Kiam rizenŝnaŭcero* Vitas ricevis titolon de Ĉampiono de Rusio, al li oni komencis direkti hundinojn el hundklubo por koncipo. Hundidoj rezultis kiel paĉjo – ili estis samaj ostecaj kaj trankvilaj. Tial Vitas havis grandegan popularecon de posedantoj de hundinoj. Ĉio estus bone, sed en hejmo ne estis telefono. Ofte posedantoj de hundinoj ne povis komunikiĝi kun mastrino de Vitas kaj alveturis neatendinte kaj neĝustatempe. Tial Anna devis viziti hundklubon en ĉiu sabato por ekscii, kiam oni planas vican renkontiĝon por koncipo.

Sed en tiu fojo ŝi ne povis viziti klubon, ĉar semajno estis tre klopoda. Ĉe ŝi estis naskiĝtago, oni decidis festi en sabato, por ke gastoj povu sidi pli longe kaj ne rapidu al hejmo. Kaj gastigantoj povus pli longe dormi en dimanĉo kaj ripozi antaŭ labortagoj post klopoda semajno.

En kulmino de gajeco soniĝis sonoro. Edzo mire levis brovojn – por malfruantaj gastoj estis jam malfrue, kaj ĉiuj gastoj jam kolektiĝis. Anna responde mire levis ŝultrojn, prenis de telero pecon de travidebla, kun sukcenkolora graso, salmo, metis ĝin en buŝon kaj iris al antaŭĉambro.

– Anna, mi iras kun vi, nemulte fumos, – kuzino Irena pompe iris tuj post kaj komencis serĉi cigaredojn en poŝoj.

Vitas ekscite skuante felon sur spino brue flaris enŝovinte nazon en fendon inter pordo kaj fosto. Nervoze tremanta stumpo de vosto signalis pri tio, ke post pordo estas kvankam nekonata homo sed persono agrabla kaj ne danĝera.

– Vitas, iru lokon, – Anna rapide finmanĝante fiŝon ordigis harojn antaŭ spegulo.

Virhundo ĉagrene ekspiris, ankoraŭfoje flaris odoron de starinta post pordo gasto, kontente nazbruis kaj nevolonte iris al sia sternaĵo.

Naskiĝtagulino malfermis pordon. Sur sojlo agrabla viro staris konfuze ridetante. Lia aĝo estis proksimume tridek kvin jaroj.

– Saluton, Anna. Pardonu min, ke mi venis tiel malfrue.

– Bagatelo! Saluton! – gastigantino gasteme ridetis kaj peneme provis rememori, kiu estas li. Fine decidinte, ke li estas kolego de edzo, ŝi faris paŝon reen invitante eniri.

Viro eniris al antaŭĉambro kaj konfuze haltis sur tapiŝo:

– Mi ĉi tie makulos al vi.

Ilustraĵo de Tatjana Ĥomjakova

– Ne maltrankvilu, ni forviŝos, – Irena diris eligante ringeton de fumo kaj kun

intereso pririgardante gaston. – Por ni tio estas kutima afero, sed ni volas scii pro kiu.

– Oj, pardonu min! – gasto komprenis aludon. – Mia nomo estas Dima.

– Kial vi staras en sojlo? – gastigantino helpis lin. – Vi eniru, eniru, ni atendas nur vin.

– Min? – en voĉo de gasto aŭdiĝis miro. – Por kio?

– Ha, "por kio"! – Irena indigne diris. – Certe por drinki! Nu kaj tiel plu. Dima, senvestiĝu!

Irena kokete movis grandan ŝultron, pro kio ĉemizeto malleviĝis pli malsupren, kaj sen tio granda dekoltaĵo pligrandiĝis.

– Por kio? – Dima brue ekglutis kaj penis ne rigardi dekoltaĵon. Liaj oreloj ruĝiĝis tiel, kvazaŭ oni surverŝis ilin per bolanta akvo.

– Nu kiel "por kio"? – Irena ridis. – Ĉu vi timas frostiĝi kun ni? Ĉi tie estas ne malvarme, en mantelo al vi estos varmege.

Anna riproĉe rigardis kuzinon:

– Irena, ne ĝenu la homon!

– Ĉu mi ĝenas? Ne! Simple ni ne devas stari en sojlo.

– Tio estas ĝuste, – gastigantino turnis sin al gasto. – Dima, eniru, demetu mantelon, ne demetu ŝuojn.

– Ĉu mi povas alkonduki mian knabinon? – gasto tumultis. – Ŝi estas malsupre, atendas en aŭto.

Post tiuj vortoj Dima kuregis malsupren laŭ ŝtuparo.

Irena seniluziige balancis buston, revenigis ĉemizeton al antaŭa loko:

– Nu, diablo prenu, ne estas feliĉo en vivo! Mi, stultulino, ekĝojis, pensis, ke la viro estas fraŭla. Sed li... – tuj makzelo de Irena subenpendis, kaj Anna ne eksciis, kion pensas kuzino pri gasto.

Dima leviĝis laŭ ŝtuparo, kaj apud li iris eleganta juna rizenŝnaŭcerino.

– Ĉu tiu estas via knabino? – Irena rikaneme ridetis pro vorto "knabino".

Dima kun amo karesis lanugan vizaĝon de rizenŝnaŭcerino:

– Nia Glaŝa, aha! Kandidatino al ĉampionoj! – en lia voĉo aŭdiĝis fiero.

– Por kio vi alkondukis vian kandidatinon? – Irena ne kvietiĝis.

– Ĉu vi estas Anna? – Dima turnis sin al mastrino.

Ŝi jam komencis kompreni esencon de tiu okazo kaj pene detenante ridon kapoklinis.

– Al vi min direktis Luba por koncipo, – Dima pli multe ruĝiĝis, timis eĉ rigardi al flanko de Irena. Sed ŝi ekbalanciĝis per tuta korpo, faris strangan ŝmacan sonon kaj revenis al ĉambro. – Ĉu mi venis neĝustatempe? – Dima konfuze murmuris.

– Al mi? – Anna ne detenis sin de ŝerco.

Sed ŝia voĉo dronis en baso de Irena. Ŝi admire diris al gastoj:

– Al Anna viro venis, ili faros infanoj por vendo, – kaj ŝi daŭrigis post negranda paŭzo. – Li estas ĉarma!!

noto:

** Rizenŝnaŭcero – raso de grandaj hundoj, kiun oni kreis en Germanio.*

Esperantigis

Igorj Ĥomjakov (Rusio)

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: No.-3-2 de la 5-a etaĝdomo de No. 19, St. Wujiang, Jiangbei-Distrikto, Chongqing, 400023, Ĉinio
Tel: (023) 67095890 (hejme)
Retadreso: vejdo@163.com
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_